

ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

Ἀριθ. 184

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 10

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἡμερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 6 Σεπτεμβρίου 1881.

Εἶναι προνόμιον τῆς Ἑλλάδος, πᾶν σημεῖον τοῦ ἐδάφους αὐτῆς ν' ἀνκαλῆ ἱστορικὴν τινὰ ἀνάμνησιν ποιήσεως μεστήν. Τὸ Δαφνί, περὶ οὗ ἀπὸ τινος γίνεται ἰκανὸς λόγος ἐν τῷ τύπῳ ὡς μέρους καταλλήλου πρὸς σχηματισμὸν θεμενοῦ ἐνδικιτήματός καὶ περιπάτου πρὸς τὴν πρωτεύουσαν, τὸ ὄρατον καὶ ποιητικὸν Δαφνί δὲν ποιεῖ ἐξαιρέσειν εἰς τὸν κανόνα τοῦτον. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα αἱ μετὰ τῆς τοποθεσίας ταύτης συνδεόμεναι ἀνάμνησεις ἔχουσι τοῦτο τὸ ἴδιον, ὅτι εἶναι ῥωμαντικώτεραι, κατὰ τὰς ἐπικρατούσας πρὸ ἡμῶν ιδέας, τῶν τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, διότι ἀνάγονται εἰς τὴν ἱπποτικὴν τῆς Εὐρώπης ἐποχὴν. Τὸ Δαφνί ἔχει τὴν ἰδίαν ἱστορίαν του κατὰ τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα τῶν διακοσίων καὶ πενήκοντα ἐτῶν περίπου ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγγων τῷ 1204 μέχρι τῆς καταλήψεως τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Ἀμουράτ Β' τῷ 1456, καθ' ἣ τὸς ποικίλας τύχας ὑποστᾶσα αὕτη πόλις τῆς Ἀθηνᾶς διετέλεσεν ὑπὸ τὸ κράτος διαφόρων ἐξ Ἑσπερίας κυρίων. Ἐκ τούτων, ἦτοι τῶν Γάλλων, τῶν Κατκλάνων καὶ τοῦ Φλορεντινοῦ Ἀτζουαχίόλη, ἰδιαιτέρως μνεῖς ἀξιοὶ εἰσὶν οἱ Γάλλοι, διότι κατὰ τὴν δυναστείαν αὐτῶν ἐξεδήλωσαν πολλὰ τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν προτερημάτων. Ὀλίγοι ἐκ τῶν σημερινῶν Ἀθηναίων γνωρίζουσι, ὅτι ἡ προσφιλέα αὐτῶν πόλις ὑπῆρξε πρὸ 5 αἰώνων μίξ τῶν λαμπροτάτων ἐστιῶν τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας, ὅτι κατὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν Γάλλων Δουκῶν τῶν Ἀθηνῶν, τῶν de la Roche καὶ τῶν Brienne, ἤκμασεν ἐν αὐτῇ διαπρεπὴς γαλλικὴ κοινωνία, μετ' αὐτῆς δὲ ἡ γαλλικὴ γλῶσσα καὶ φι-

λολογία. Οὐδ' αὖ μὲν ἴσως τὸσον ὅσον ὑπὸ τὸν ἐξαισίον Ἀττικὸν οὐρανὸν ἐπήνηθησε λαμπρότερος ὁ ῥωμαντικὸς βίος τῶν Γάλλων ἱπποτῶν καὶ τῶν Γαλλίδων δεσποινῶν. Μέρος τῶν τῶν ποιητικῶν ἐκείνων παρὰδόσεων συγκεντροῦται εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Δαφνίου, τὸ ὁποῖον ἦτο καθίδρυμα λατινικὸν τοῦ τάγματός τῶν Βενεδικτίνων, καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποῖου ἐπικρατοῦσιν εἰσέτι ἀμφιβολία ἐν εἶναι φραγκικῆς ἢ ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Τὰ εἰρημικὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ μοναστηρίου τοῦ Δαφνίου ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν σταυροφοριῶν ὑπὸ τῶν Λατίνων οἰκοδομηθέντα τοιοῦτου εἶδους μνημεῖα. Ἡ ἐκκλησία ἔχει λίαν καλλιτεχνικὰς ἀναλογίας. Ὁ θόλος αὐτῆς κοσμεῖται ὑπὸ κολοσιαίης εἰκόνας ἐκ μωσαϊκοῦ πολυχρώμου, περιστανούσης τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, κρατοῦντος βίβλον διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός. Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο, ὅπερ σώζεται εἰσέτι ἀκέραιον, δύνανται ὅμως ἀπὸ στιγμῆς εἰς ἄλλην νὰ καταρρεύσῃ, ὁμοιάζει καθ' ὅλα πρὸς τὴν καλλίστην ἐκ μωσαϊκοῦ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἣν θυμαζοῦσιν οἱ εἰδήμονες ἐν τῇ ἐν Κεφκλοῦ τῆς Σικελίας ἀρχαίᾳ βυζαντινῇ ἐκκλησίᾳ. Ὁμολογουμένως τὸ μωσαϊκὸν τοῦ Δαφνίου εἶναι ἐκ τῶν καλλίστων τοιοῦτου εἶδους ἔργων, ὅσα περιεσώθησαν ἐκ τῆς βυζαντινῆς τέχνης. Καὶ ἄλλα δὲ τινὰ μικρότερα, ἀλλ' ἐπίσης λόγου ἄξια μωσαϊκὰ ἔργα κοσμοῦσι τὴν ἐν λόγῳ ἐκκλησίαν, ἣτις, ἐλπίζομεν, νὰ γίνῃ ὑποκείμενον τῆς προνοίας τῶν φιλοκάλων ἀνδρῶν, οἵτινες προτίθενται νὰ εὐπρεπίσωσι τὸ πλῆρες φυσικῶν καλλονῶν καὶ ποιητικῶν ἀνάμνησεων Δαφνίου. Ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ μοναστήριον τοῦ Δαφνίου εἶναι καθίδρυμα μὲν τῆς οἰκογενεῖς τῶν de la Roche, ὧν τινὲς ἐτάφησαν ἐκεῖ, ἔργον ὅμως ἀρχιτεκτόνων καὶ καλλιτεχνῶν Βυζαντινῶν.

Τοιαύτη ἐν συνόψει ἡ τοποθεσία αὕτη, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν ποιητικῶν αὐτῆς παρὰδόσεων.